

ת"פ 2667/07/12 - מדינת ישראל נגד אסתר ראקוב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2667-07-12 מדינת ישראל נ' ראקוב

בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אסתר ראקוב

הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד טל מושקוביץ

הנאשמת וב"כ עו"ד מיטל סחראי-כהן

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת עדי התביעה, בעקבות הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, בו מיוחסים לה בשני אישומים עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן "החוק"), העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק, תקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק והסגת גבול לפי סעיף 447 לחוק.

2. על פי עובדות האישום הראשון ביום 12.1.12 נכנסה הנאשמת לשטח צבאי סגור. הנאשמת עוכבה במקום ועל אף שנאמר לה כי עליה לצאת מהמקום או להמתין כי יוצג לפניו הצו המורה על כך שמדובר בשטח צבאי סגור, היא רצה אל תוך השטח הסגור ולא נשמעה להוראות השוטר שהיה במקום. הנאשמת התנגדה למעצרה, בכך שישבה על הארץ. במהלך הובלתה אל שטח כינוס העצורים אמרה לשוטר: **"אתם כלבים וחייילים בצבא ישמעאלים"**.

3. באישום השני מואשמת הנאשמת כי ביום 28.6.12, היא התבצרה יחד עם אחרים במבנה בגבעת האולפנה בשוב בית אל, אשר הוכרז שטח צבאי סגור. משלא התפנו המתבצרים והנאשמת בתוכם מהשטח, פרץ כוח יס"מ את דלת המבנה והחל פינוי שכלל התנגדות פאסיבית לפינוי. בהמשך כאשר ניגשו ארבע שוטרות יס"מ אל הנאשמת וביקשו ממנה להתלוות אליהן ולפנות את המקום, החלה הנאשמת לצעוק ולהשתולל, נשכבה על הרצפה והניפה את רגליה לכל עבר תוך שהיא פוגעת בשוטרות וגורמת לשתיים מהן ליפול במדרגות וכן תקפה ברגליה שוטרות שנחלצו לעזרתן ואיחלה להן "שישרפו בגיהנום". עוד תקפה הנאשמת שתי שוטרות נוספות וכתוצאה מכך אחת נפגעה בפיה והשנייה בידה. כתוצאה

ממעשיה של הנאשמת נחבלה אחת השוטרות ונגרמה לה שריטה בכתף ימין, דימום בפה ונפיחות, סימן אדום בשפתה העליונה וכן נקרעו מכנסיה.

4. במסגרת הסדר הוסכם כי המאשימה תעתור לעונש של מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות ומאסר על תנאי בעוד שבאת כוח הנאשמת תהיה חופשיה בטיעוניה לעניין העונש.

תסקיר שירות המבחן

5. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשמת בת 21, נשואה ואם לתינוקת בת שנה. משפחת המוצא של הנאשמת מונה זוג הורים ו-13 ילדים ומנהלת אורח חיים חרדי. הנאשמת עזבה אורח חיים זה וכיום היא משתייכת לזרם הדתי לאומי ומחזיקה באידאולוגיה הדוגלת בשלמות הארץ וישובה.

6. קצינת המבחן סקרה את נסיבות חייה של הנאשמת ומפאת צנעת הפרט לא ארחיב בעניין, אציין רק כי המעבר לקיום אורח חיים דתי לאומי היווה משבר מתמשך ביחסיה עם הוריה עוד בהיותה נערה, אולם עם הזמן ולאחר שנישאה חזרה להיות עמם בקשר.

7. קצינת המבחן התרשמה שהנאשמת נהגה בעבר להשתתף בהתפרעויות ובמחאות אלימות כנגד פינוי מאחזים כחלק מאימוץ אידיאולוגיה הדוגלת בשמירה על שלמות הארץ. לנאשמת רישום נוסף של בית משפט לנוער, בעבירות של סיכון אדם בנתיב תחבורה והיזק בזדון שבגינם נדונה לצו שירות לתועלת הציבור. עם זאת, לאחר שנשאה וכעת כאשר היא אם לתינוקת, חלה התמתנות משמעותית בהתנהגותה, היא מודעת להשלכות האפשריות של מעשיה, מביעה חרטה כנה עליהם ומעוניינת לנהל אורח חיים שקט ויציב ללא מעורבות בפלילים.

8. אשר לביצוע העבירות, קצינת המבחן מסרה כי הנאשמת לקחה אחריות חלקית למעשיה באישום הראשון וסיפרה לה כי היא הוטרדה בבוקרו של אותו היום בידי אחד השוטרים במקום ואף ציינה כי הגישה בגין כך תלונה במח"ש. ביחס לאישום השני קיבלה הנאשמת אחריות מלאה למעשיה ולהתנהגותה האלימה.

9. קצינת המבחן מסרה כי התלבטה ביחס להמלצתה לעניין העונש. כאשר מחד גיסא התנהגותה של הנאשמת התמתנה משמעותית ובכך רמת המסוכנות הנשקפת ממנה היא נמוכה, אולם מאידך גיסא תלויים ועומדים נגד הנאשמת 7 תיקים נוספים בהם הוגשו כתבי אישום והאירועים המיוחסים לה חמורים. בסופו של יום המליצה קצינת המבחן להטיל על הנאשמת עונש של שירות לתועלת הציבור בהיקף של 140 שעות ומאסר מותנה משמעותי.

טיעוני הצדדים

10. בא כוח המאשימה עתרה להטיל על הנאשמת עונש מאסר בן מספר חודשים אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות ומאסר על תנאי. לדידה, אין לאמץ את המלצת שירות המבחן אשר יש בה משום העברת מסר סלחני ופייסני כלפי הנאשמת שעברה את העבירות על רקע אידיאולוגי. לדעת ב"כ המאשימה, אם בית המשפט יאמץ את המלצת קצינת המבחן הרי שהדבר יפגע בהרתעת הרבים ובמלחמה לשירות התנהגויות מעין אלה.

11. באת כוח הנאשמת ביקשה מבית המשפט לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשמת שירות לתועלת הציבור. לדבריה, הנאשמת ביצעה את המעשים מושא האישומים על סף גיל הקטינות ומשכך יש להתייחס אליה "כבגירה צעירה". כמו כן יש לתת את הדעת כי מאז ביצוע העבירות עברו למעלה משלוש שנים שבמהלכן נישאה הנאשמת ונולדה לה תינוקת.

12. לדברי באת כוח הנאשמת, הנאשמת מבינה כיום כי מעשיה היו פסולים, היא מבינה את השלכות מעשיה ולוקחת אחריות על ביצועם והיא מבקשת לנהל כיום אורח חיים נורמטיבי, יציב ושקט.

13. עוד הוסיפה באת כוח הנאשמת כי בסופו של יום, הורשעה הנאשמת בעבירות מסוג עוון וכי עבירת האלימות אותה עברה היא ברף התחתון, כך שלדידה העונש הראוי בגין האישום הראשון הוא מאסר על תנאי ובגין האישום השני מאסר על תנאי ולכל היותר שירות לתועלת הציבור.

14. הנאשמת בדבריה האחרונים בחרה שלא להוסיף דבר.

מתחם העונש ההולם לאישום הראשון

15. הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע עבירות של הפרעה לשוטרי וועלבת עובד ציבור הם הגנה ושמירה על שלטון החוק ושמירה על כבודם ומלאכתם של כוחות הביטחון האמונים על אכיפת החוק.

16. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי מדובר בפגיעה בעוצמה בינונית וזאת בהתחשב בכך שהנאשמת הגיעה למקום בודעה כי היא אינה רשאית להימצא בו וכשנתבקשה לצאת התנגדה. יש להביא בחשבון כי התנגדותה של הנאשמת באישום זה היתה פאסיבית, אלא שבמהלך פינוייה העליבה הנאשמת שוטרים שהיו במקום וצעקה לעברם מילות גנאי.

17. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו ועבירה של העלבת עובד ציבור, מעלה כי בתי-המשפט מטילים עונשים הנעים ממאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר המרוצים בדרך של עבודות שירות (ראו ת"פ(רמלה) 673-09-10, ת"פ(ירושלים) 4110/09, ת"פ(עכו) 1202-03-13, ת"פ(ק"ג) 23561-06-11, ת"פ(עכו) 27002-04-10 ות"פ(ק"ג) 32091-08-12.

18. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק), יש לתת את הדעת לשיקולים הבאים: **הנזק שנגרם מביצוע העבירה**; כתוצאה ממעשיה של הנאשמת לא נגרמו חבלות לאיש מכוחות הביטחון אולם בדבריה פגעה המתלוננת ברגשות השוטרים שהיו במקום. **הסיבות שהביאו את הנאשמת לבצע את העבירות**; הנאשמת עברה את העבירות על רקע אידיאולוגי, הנאשמת הגיעה למקום על אף שידעה כי מדובר בשטח צבאי סגור, לא נשמעה להוראות כוחות הביטחון ונשארה במקום גם כשנתבקשה לעזוב, לאחר מכן בזמן פינוייה מהמקום קראה קריאות פוגעניות לעבר השוטרים.

19. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), סבורני כי **מתחם העונש ההולם** לאישום הראשון נע בין מאסר מותנה ועד למספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות.

מתחם העונש ההולם לאישום השני

20. **הערך החברתי** אשר נפגע מביצוע עבירה של תקיפת שוטרים הוא הגנה על שלטון החוק ועל ביטחונם וגופם של שוטרי משטרת ישראל האמונים על מלאכת אכיפת החוק וחותרות תחת האינטרס הציבורי של הגנה על סדרי משטר תקינים. באישום זה הואשמה הנאשמת גם בעבירה של הסגת גבול שנועדה להגן על הביטחון והסדר הציבורי.

21. בחינת **מידת הפגיעה בערך המון** מובילה למסקנה כי מדובר בפגיעה משמעותית בערך החברתי. הנאשמת הסיגה גבול ונכנסה למקום שהוכרז סגור והתבצרה בו יחד עם אחרים. בהמשך כשנתבקשה להתפנות היא התנגדה לכך. כאשר הגיעו שוטרים לפנותה היא השתוללה, הניפה רגליה ותוך כדי התנגדותה שתיים מהשוטרים מעדו במדרגות ושתיים אחרות נפגעו, האחת בידה והשנייה בפיה, בכתפה וכן נקרעו מכנסיה.

22. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים החל ממאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות וכלה במאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח (ר' ע"פ 25784-06-13, עפ"ג 8089-09-13 וכן רע"פ 1860/07 ורע"פ 8478/12).

23. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק), יש לתת את הדעת לשיקולים הבאים: **הנזק שנגרם מביצוע העבירה**; כתוצאה ממעשיה של הנאשמת נפלו שתי שוטרים במדרגות, כמו כן נחבלו שתי שוטרים, לאחת נגרמו שריטה בכתף ימין, דימום מהפה, נפיחות וסימן אדום בשפה העליונה ובנוסף נקרעו מכנסיה של אותה שוטרת והשנייה נפגעה בידה. **הסיבות שהביאו את הנאשמת לבצע את העבירות**; הן על רקע אידיאולוגי.

24. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), סבורני כי **מתחם העונש ההולם** נע בין מאסר קצר שירוצה בדרך של עבודות שירות לבין שמונה חודשי מאסר.

העונש המתאים

25. מחד שקלתי את הצורך בהרתעת הרבים ואת העובדה שהנאשמת בשתי הזדמנויות שונות נכנסה לשטח צבאי סגור, כאשר באישום הראשון עשתה זאת תוך הפרעה לשוטרים והעלבתם ובאישום השני אף תקפה שוטרים שבאו לעצרה, וכן שאין זו הסתבכותה הראשונה של הנאשמת עם החוק וכבר הוטל עליה עונש של שירות לתועלת הציבור, וכן הנאשמת לקחה אחריות למעשיה רק לאחר שנשמעו עדי התביעה. מאידך שקלתי כי בסופו של יום הנאשמת לקחה אחריות למעשיה והודתה בעבירות המיוחסות לה לאחר שכתב האישום תוקן, היא שינתה את אורחות חייה, הביעה חרטה על מעשיה וכיום הבינה כי אפשר לבטא את דעותיה בדרכים לגיטימיות. עוד שקלתי כי הנאשמת נישאה מאז האירוע, והיא אם לתינוקת בת שנה, היא היתה צעירה על סף קטינות בעת ביצוע העבירות, ומתסקיר שירות המבחן עולה כי ביצעה את העבירות על רקע השינוי שעברה בחייה ועזיבתה את בית הוריה.

26. אכן ישנן נסיבות רבות לקולא בעניינה של הנאשמת והיא אכן הפגימה את הפסול במעשיה, יחד עם זאת לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום, שכן העובדה שחזרה לניהול אורח חיים נורמטיבי אין בה כדי להוות שיקום בהתאם לתיקון 113 לחוק, וזאת מאחר שהנאשמת לא סבלה מבעיות שהצריכו טיפול ושירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינה.

27. אציין בהקשר זה כי ערה אני לכך שהטלת עונש של מאסר ולו בעבודות שירות יפגע בנאשמת אשר מטפלת כיום בתינוקת קטנה, אולם נסיבות אישיות אינן יכולות להביא לחריגה מהמתחם העונש ההולם, אלא יש להתחשב בהן בתוך המתחם. לפיכך החלטתי לשקול נסיבות אלה בתוך מתחם העונש ההולם ולהטיל על הנאשמת עונש ברף התחתון של המתחם, ובטרם ייגזר דינה הממונה על עבודות השירות יגיש חוות דעת אשר תבחן את התאמתה של הנאשמת לריצוי עונש זה.

ניתן היום, י"ז אדר תשע"ה, 08 מרץ 2015, במעמד ב"כ הצדדים והנאשמת.